

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou ve věci
žalobce:

Ing. L. Z.

bytem

zastoupeného advokátkou Mgr. Kateřinou Tomáškovou,
se sídlem Heršpická 813/5, 639 00 Brno

proti

žalovanému:

Policie České republiky, Krajské ředitelství Policie Zlínského kraje
se sídlem J. A. Bati 5637, 760 01 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2016, č. j. KRPZ-59239-7/ČJ-2016-1500DP,

takto:

Žaloba se z a m í t á.

Žádnému z účastníků se n e p ř i z n á v á náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

Ve včas podané žalobě ze dne 6. 11. 2016 (doplněné dne 9. 1. 2017) žalobce napadá rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství Policie Zlínského kraje, odboru služby dopravní policie Zlín, ze dne 19. 8. 2016, č. j. KRPZ-59239-7/ČJ-2016-1500DP (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo dle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní

řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o obnovu řízení Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, územního odboru Zlín, dopravního inspektorátu Zlín (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 1. 4. 2016, č. j. KRPZ-45137-29/ČJ-2015-150506 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

Žalobce v **žalobě** namítá, že napadené rozhodnutí je vnitřně rozporné, a to zejména v otázce ztotožnění žalobce, kdy výpovědi policistů si vzájemně odporují, a proto nelze uzavřít, že byl přestupek spolehlivě zjištěn a vozidlo a řidič řádně ztotožnění. Dle žalobce je dále k posuzování shodnosti podpisu kompetentní soudní znalec, a nikoliv správní orgán. Další námitku žalobce spatřuje v tom, že správní orgán prvního stupně rozhodoval na základě nezákonně získaného videozáznamu od soukromého subjektu, a žalovaný tuto vadu svým rozhodnutím nezhojil. Dále má žalobce za to, že správní orgán prvního stupně hodnotil pouze ty důkazy, které svědčily pro jeho předem utvořený názor, a ostatní důkazy pro jejich účelovost již nehodnotil. Správní orgán prvního stupně navíc důkazy, které si k hodnocení vybral, hodnotil způsobem, který odporuje zásadám volného hodnocení důkazů, když z kontextu vytrhoval drobné rozpory a na základě toho usoudil na jejich účelovost. Žalobce tyto námitky uvedl ve svém odvolání, žalovaný se s nimi však nevypořádal.

Žalobce následně žalobu doplnil a poukázal na to, že se žalovaný řádně nevypořádal s námitkami č. 3, 5, 6 a 7 odvolání žalobce. Napadené rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Dále žalobce uvádí, že úřední záznamy nemohou být samy o sobě důkazy a protokoly o výsledku svědků (hlídky DI Zlín) byly provedeny bez vědomí a přítomnosti žalobce s možností klást svědkům otázky. Navíc žalobce v námitce č. 1 odvolání nabídl řadu důkazů, kdy žalovaný tyto důkazy zcela opomněl vypořádat, a navíc vycházel ze skutečností, které nejsou obsaženy ve spise, protože porovnání osob na místě přestupku proběhlo pouze popisem vysílačkou na základě neaktuální fotografie. Žalobce také nesouhlasí s postupem žalovaného, který na základě vlastního hodnocení rysů a markantních rozdílů podpisů odmítl vypracování znaleckých posudků podpisů. Dále žalobce poukazuje na to, že rozpory ve výpovědích žalobce a jeho syna nejsou tak zásadní a s ohledem na značný časový odstup zcela logické a pochopitelné. V případě usvědčování pachatelů přestupků se drobné rozpory ve výpovědích policistů akceptují a nemají vliv na věrohodnost výpovědí policistů. Ve všech těchto bodech spatřuje žalobce napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Na závěr žalobce uvádí, že na straně 7 napadeného rozhodnutí se podává, že žalovaný je nepříslušný rozhodnout o žádosti, protože k rozhodnutí o tom, že přestupek spáchala jiná osoba, je dle žalovaného příslušný pouze soud v rámci trestního řízení přečinu syna žalobce dle § 181 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Žalobce této části napadeného rozhodnutí nerozumí, nedokáže s ní polemizovat a pouze doufá, že se nejedná o nějaký nepovedený pokus žalovaného zastrašit žalobce či jeho syna. Dle žalobce je napadené rozhodnutí v této části nesrozumitelné, což může mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Žalovaný ve svém **vyjádření k žalobě** ze dne 5. 1. 2017 uvádí, že správní orgán prvního stupně ani žalovaný neshledaly opodstatněnými tvrzení žalobce o záměně identity s jeho synem J. Z. a o tom, že podpis obsažený na pokutovém bloku není jeho podpisem. Z formálního hlediska pokutový blok nepostrádá tuto náležitost. Správní orgán prvního stupně provedl porovnání podpisu na předmětném pokutovém bloku s podpisy na žádostech o obnovu řízení žalobce a podpisem J. Z., přičemž dospěl k závěru, že podpisy na pokutovém bloku

a podpisy žalobce na dokumentech, které jsou součástí spisového materiálu, nevykazují zásadní odlišnosti. Oproti tomu napodobenina pravého podpisu žalobce vlastnoručně provedená J. Z. v příloze protokolu o výslechu svědka ze dne 25. 11. 2015 ve svých rysech neodpovídá podpisu žalobce. O pravosti podpisu žalobce nemá žalovaný rozumné pochybnosti, považuje za nadbytečné ustanovení znalce z oboru písmoznalectví. Dále žalovaný konstatoval, že napadené rozhodnutí netrpí nepřezkoumatelností, neboť je z něj dostatečně zřejmé, že žalovaný posoudil prvostupňové rozhodnutí skrze námitky žalobce obsažené v podaném odvolání ze dne 18. 4. 2016. K námitce nesprávně zjištěného skutkového stavu žalovaný uvádí, že správní orgán prvního stupně vyhodnotil důkazy, zejména úřední záznamy policistů, svědecké výpovědi svědků J. Z., Ing. J. M., nprap. V. G. a pprap. M. Ž., čestné prohlášení J. Z. a Ing. J. M., lékařskou zprávu Dr. P. B. a knihu jízd Ing. L. Z. Stejně tak provedl porovnání podpisů na pokutovém bloku, podpisů žalobce a napodobeniny podpisů žalobce, které provedl J. Z. Taktéž přihlédl k prohlášení společnosti o výsledku hledaného vozidla, z něhož vyplynulo, že vozidlo reg. zn. dne 23. 1. 2014 v 17:21 hod. projelo rychlým pruhem na silnici č. I/49 směrem do centra Zlína. Tvzení žalobce, že správní orgán prvního stupně rozhodoval na základě nezákonně získaného videozáznamu od soukromého subjektu, tak nemá oporu v provedeném dokazování. Dále žalovaný poukazuje na skutečnost, že žalobce byl řádně ztotožněn dle popisu podoby z fotografie v registru osob, kdy zasahující policista porovnával vzhled a stáří osoby s policistou, který projednával přestupek. Mezi žalobcem a jeho synem není patrná vizuální podobnost a je zřejmý jejich věkový rozdíl. Žalovaný tak na základě uvedeného navrhuje, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Žalobce v reakci na vyjádření žalovaného podal dne 28. 2. 2017 **repliku**, v níž zopakoval žalobní námitky a má za to, že žalovaný ve svém vyjádření žádným relevantním způsobem nereagoval na většinu žalobních námitek (konkrétně odvolací námitky č. 3, 5, 6 a 7). Doplnil, že žalovaný zcela pomíjí, že policisté ztotožňovali pachatele přestupku za výrazně snížené viditelnosti a pouze dle slovního popisu jiných policistů na centrále. Totéž podání učinil žalobce dne 15. 3. 2017.

Ze **správního spisu** zjistil krajský soud následující skutečnosti relevantní pro posouzení věci.

Ve správním spise je založena kopie pokutového bloku č. D 0281453, série FD/2013, sepsaného dne 23. 1. 2014 (dále jen „pokutový blok“). V pokutovém bloku je uvedeno jméno a příjmení žalobce, rodné číslo žalobce, adresa místa pobytu a ověření totožnosti žalobce dle lustrace. V pokutovém bloku je popsáno přestupkové jednání s celkovou výší uložené pokuty 1 500 Kč. Na závěr pokutového bloku je uveden podpis přestupce.

Z obsahu spisu soud zjistil, že dne 27. 1. 2015 podal žalobce ke správnímu orgánu prvního stupně žádost o obnovu řízení ve věci přestupku spáchaného podle § 125c odst. 1 písm. f) zákona č. 261/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, vedeném pod č. j. KRPZ-45137/ČJ-2015-150506 (dále též „žádost o obnovu řízení“). Žalobce uvedl, že v předmětnou dobu, tj. dne 23. 1. 2014 v 17:55 hod. byl se svým služebním vozidlem na služební cestě v Rakousku, na které měl obchodní jednání v Bratislavě s panem Ing. J. M. z firmy a následně se zástupcem firmy ve městě Ve Zlíně tak v předmětnou dobu vůbec nebyl a předmětného přestupku se nemohl dopustit. Jako důkaz předložil čestné prohlášení pana Ing. M. o potvrzení pracovního jednání, lékařskou zprávu od Dr. P. B., v níž je uvedeno, že Ing. Z. dne 23. 1. 2014 kolem 15:00 hod. si při vystupování z vozidla zvrtil kotník a byl ošetřen, dále knihu jízd č. 3/2014 k vozidlu reg. zn., daňové doklady z benzinové čerpací stanice Agip Napajedla

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. K.

ze dne 22. 1. 2014 a ze dne 24. 1. 2014 a daňový doklad o nákupu dálniční známky ze dne 27. 1. 2014. Dne 2. 2. 2015 bylo zahájeno správní řízení ve věci žádosti o obnovu řízení, přičemž o této žádosti bylo správním orgánem prvního stupně rozhodnuto zamítavým rozhodnutím ze dne 2. 3. 2015, č. j. KRPZ-12324-16/ČJ-2015-150506, které nabylo právní moci dne 3. 4. 2015.

Dne 24. 4. 2015 byla správnímu orgánu prvního stupně doručena druhá žádost žalobce o obnovu řízení, v níž nově uvedl, že se předmětného přestupku dne 23. 1. 2014 v 17:55 hod. dopustil syn žalobce J. Z. a jako důkaz předložil čestné prohlášení J. Z. Dne 24. 4. 2015 bylo zahájeno správní řízení ve věci žádosti o obnovu řízení. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla žádost o obnovu řízení zamítnuta rozhodnutím ze dne 25. 5. 2015, č. j. KRPZ-45137-10/ČJ-2015-150506 (dále jen rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 25. 5. 2015). Žalovaný na základě žalobcem podaného odvolání toto rozhodnutí zrušil, a to rozhodnutím ze dne 24. 7. 2015, č. j. KRPZ-71198-1/ČJ-2015-1500DP (dále též „rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2015“), a věc vrátil k novému projednání správnímu orgánu prvního stupně. Následně dne 12. 11. 2015 žalobce žádost o obnovu řízení doplnil pouze tolíko, že absencí zmínky záznamu bodů pokutový blok nesplňuje zásadní podmínku souladu se zákonem.

Při ústním jednání konaném dne 25. 11. 2015 a následně dne 14. 1. 2016 byl proveden výslech svědků, a to J. Z., nrap. V. G., prap. M. Ž. a Ing. J. M.

Dne 1. 4. 2016 vydal správní orgán prvostupňové rozhodnutí, jímž žádost žalobce o obnovu řízení z důvodu uvedeného v § 100 odst. 6 správního řádu zamítl. V odůvodnění rozhodnutí se podává, že neshledal žádné dříve neznámé skutečnosti, které by existovaly v době původního řízení, byly žalobci ku prospěchu, a ten je nemohl v původním řízení uplatnit. Správní orgán prvního stupně uvedl, že přestupek byl hlídkou Policie ČR spolehlivě zjištěn, žalobce byl řádně ztotožněn dle popisu podoby z fotografie v registru osob, kde policista porovnával vzhled a stáří osoby s osobou, se kterou projednával přestupek a bylo řádně prolustrováno vozidlo reg. zn. dle centrálního registru vozidel. Žalobce se způsobem projednání přestupku souhlasil, na místě samém blokovou pokutu zaplatil a svůj souhlas potvrdil vlastnoručním podpisem na pokutovém bloku, který je vizuálně shodný s podpisem na první, druhé i třetí žádosti. Žalobce nepředložil dostatečné důkazy k prokázání svých tvrzení a k odstranění pochybností o tom, že přestupek nespáchal.

Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal dne 18. 4. 2016 žalobce odvolání (doplněné dne 7. 6. 2016), kterým mj. stejně jako v žalobě zpochybňoval skutečnost, že by udělil souhlas se spácháním přestupku, neboť se prokazatelně dne 23. 1. 2014 nacházel v zahraničí a přestupku se dopustil jeho syn J. Z.

Dne 19. 8. 2016 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, jímž odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil. Žalovaný se plně ztotožnil se závěry správního orgánu prvního stupně. Dodal, že zejména z úředních záznamů policistů a z protokolů o výsledku výslechu svědků se tvrzení žalobce, že se přestupku dne 23. 1. 2014 dopustil jeho syn J. Z., jeví jako zcela účelové tvrzení. Dle žalovaného je nepravděpodobné, aby policisté při kontrole zaměnili osoby s rozdílem věku téměř 30 let. Dále žalovaný srovnal podpisy obou těchto osob, mezi nimiž jsou zjevné rozdíly, a proto není třeba znaleckého zkoumání podpisů k určení toho, kdo podepsal pokutový blok. Žalovaný se taktéž zabýval rozpory ve výpovědích žalobce a jeho syna stran otázky

způsobení zranění nohy žalobce. Pokud dle žalovaného žalobce tvrdil, že se při projednávání přestupku dne 23. 1. 2014 za něj vydával jeho syn, je zde dáno důvodné podezření ze spáchání přečinu poškození cizích práv podle trestního zákoníku.

Posouzení věci krajským soudem

Soud konstatuje, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl dne 18. 4. 2018, kdy proběhlo **ústní jednání** ve věci. Zástupkyně žalobce odkázala na žalobu a její doplnění a navrhla, aby byl ustanoven znalec z oboru písmoznalectví, který by posoudil, zda podpis na bloku je podpisem žalobce či nikoliv. Zástupkyně žalovaného uvedla, že má ustanovení tohoto znalce za nadbytečné a navrhla zamítnutí žaloby, neboť nebyly prokázány žádné nové skutečnosti.

Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.

Podle § 84 odst. 1 a 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v rozhodném znění (dále jen zákon o přestupcích), lze přestupek projednat uložením pokuty v blokovém řízení, jestliže je spolehlivě zjištěn, nestačí domluva a obviněný z přestupku je ochoten pokutu (§ 13 odst. 2) zaplatit. Proti uložení pokuty v blokovém řízení se nelze odvolat.

Podle § 85 odst. 3 a 4 zákona o přestupcích nemůže-li pachatel přestupku zaplatit pokutu na místě, vydá se mu blok na pokutu na místě nezaplacenou s poučením o způsobu zaplacení pokuty, o lhůtě její splatnosti a o následcích nezaplacení pokuty. Převzetí tohoto bloku pachatel přestupku potvrdí. Pověřené osoby jsou povinny prokázat, že jsou oprávněny ukládat a vybírat pokuty v blokovém řízení. Na pokutových blocích vyznačí, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena.

Podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.

Podle § 100 odst. 2 správního řádu účastník může podat žádost o obnovu řízení u kteréhokoli správního orgánu, který ve věci rozhodoval, a to do 3 měsíců ode dne, kdy se o důvodu obnovy řízení dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne právní moci rozhodnutí. Obnovy řízení se nemůže domáhat ten, kdo mohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení. O obnově řízení rozhoduje správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni. Podle § 100 odst. 6 věty třetí správního řádu rozhodnutí, jímž se žádost o obnovu řízení zamítá, se oznamuje pouze žadateli; ten proti němu může podat odvolání.

Zda je možná obnova blokového řízení či je z povahy věci vyloučena v případě přestupku projednávaného v blokovém řízení se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu

v usnesení ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010-65, (všechna zde citovaná rozhodnutí dostupná na www.nssoud.cz), v němž judikoval, že „obnova řízení o uložení pokuty v blokovém řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu nemůže přicházet v úvahu tehdy, když žadatel v žádosti o obnovu řízení nezpochybňuje svůj souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení a toliko brojí proti skutkovým zjištěním v něm učiněným. V takovém případě musí být žádost o obnovu řízení podle § 100 odst. 6 věty třetí správního řádu bez dalšího zamítnuta. Jiná situace však nastává, když žadatel v žádosti o obnovu řízení zpochybňuje svůj souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení. Při neudělení tohoto souhlasu totiž není splněna základní podmínka blokového řízení, v důsledku čehož nelze vycházet z toho, že obviněný z přestupku akceptoval skutková zjištění a z nich vyplývající právní kvalifikaci přestupku učiněné v blokovém řízení, vzdal se běžného správního řízení, a tudíž nemůže tyto závěry blokového řízení později zpochybňovat. Jestliže tedy žadatel v žádosti o obnovu řízení podané podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu zpochybní souhlas s uložení pokuty v blokovém řízení, musí při splnění ostatních podmínek pro obnovu řízení být provedeno šetření za účelem zjištění, zda tento souhlas skutečně udělal, či nikoliv. Žadatel o obnovu řízení může zpochybnit souhlas s uložení pokuty v blokovém řízení s odkazem na to, že skutek nespáchal a pokutový blok ve skutečnosti podepsala jiná osoba, která se legitimovala jeho osobním dokladem, jako tomu bylo v nyní projednávané věci. Záměna identity byla tvrzena a několikrát prokázána v trestním řízení (srov. stanovisko Nejvyššího soudu ze dne 7. 8. 2002, sp. zn. Tpjn 309/2001, publikované pod č. 57/2002 Sb. NS, P. Šámal: K postupu při záměně identity obžalovaného v pravomocném rozsudku, Právní rozhledy č. 6/2000, str. 255), takže řešení této problematiky má nepochybně význam i pro účely blokového řízení. Lze si však představit i případy zfalšování podpisu obviněného z přestupku, který jeho spáchání nepopřel, avšak dožadoval se projednání přestupku v běžném správním řízení. K zfalšování podpisu osoby uvedené na pokutovém bloku však dokonce může dojít i tehdy, když se žádný přestupek nestal nebo kdy nebyl ztotožněn jeho pachatel. Rozšířený senát dosud neřešil žádný případ zfalšovaného podpisu obviněného z přestupku na pokutovém bloku. Nicméně pro účely posouzení předložené právní otázky musí být i na takové případy pamatováno. Také v případě zfalšování podpisu osoby uvedené na pokutovém bloku je totiž nutné vycházet z toho, že tato osoba neudělila souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení a v důsledku toho jsou zpochybněna i skutková zjištění učiněná v tomto řízení.“

K doplnění výše uvedeného dále krajský soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 162/2013-52, dle kterého „[m]ateriální korektiv (důvod pro obnovu řízení) má chránit zájem na hospodárnosti řízení a zachování právní jistoty. Jeho úkolem je zcela zjevně odfiltrout ty případy, kde je již při prvotním posouzení žádosti o obnovu řízení zřejmé, že obnovené řízení by objektivně nemohlo přinést změnu přijatého řešení. Tam, kde nelze takto kategorický závěr bez složitějšího dokazování učinit, jeví se obecně vhodnější obnovu řízení připustit a s předloženými tvrzeními a důkazy se vyrovnat v rámci obnoveného řízení.“ V této konkrétní věci se nejdříve Nejvyšší správní soud obecně vypořádává s důvody pro obnovu řízení, které je třeba zkoumat podle dvou kritérií: „1) formálního, tedy zda jde v daném případě o nové skutečnosti nebo důkazy, zda tyto skutečnosti existovaly v době původního řízení a zda je stěžovatel nemohl v původním řízení uplatnit; a 2) materiálního, tedy zda tyto skutečnosti nebo důkazy mohou vést k jinému rozhodnutí ve věci.“

Vzhledem k tomu, že žalobce v žalobě namítal i nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, zabýval se krajský soud nejprve tímto žalobním důvodem. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, pokud by bylo napadené rozhodnutí

nepřezkoumatelné. Dle žalobce se žalovaný neměl vypořádat s některými námitkami žalobce učiněnými v odvolání (bod 3, 5, 6, 7).

V bodu 3 doplněného odvolání ze dne 7. 6. 2016 žalobce poukazoval na to, že již v doplnění odvolání ze dne 29. 6. 2015 dostatečně vysvětlil otázku výskytu vozidla reg. zn. a správní orgán prvního stupně bez přezkoumatelného důvodu dospěl k závěru, že se v tomto vozidle ve Zlíně nacházel právě žalobce. Dále namítl, že se správní orgán prvního stupně nevyjádřil k námitce ohledně zákonnosti hledání vozidla, kdy se tento měl obrátit na soukromou firmu. V bodě 7 tohoto odvolání pak zpochybnil proporcionalitu takového postupu. Krajský soud pro přehlednost shrnuje, že na základě odvolání ze dne 29. 6. 2015 bylo zrušeno původní rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 25. 5. 2015, a to rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 7. 2015. Žalovaný se však s tímto odvolacím bodem již zabýval právě v rozhodnutí ze dne 24. 7. 2015. Konstatoval, že co se týče prověřování pohybu vozidla reg. zn. cestou dotazu na správce systému firmy, který vede evidenci průjezdu vozidel, je policie na základě zákona č. 273/2008 Sb., o Polici ČR, oprávněna žádat od správce evidence nebo zpracovatele poskytnutí informací. Krajský soud uzavírá, že totožná námitka již byla v průběhu správního řízení řádně vypořádána.

Co se týče bodů 5 a 6 doplněného odvolání ze dne 7. 6. 2016 žalovaný toliko konstatoval v napadeném rozhodnutí, že se správní orgán prvního stupně se všemi námitkami žalobce týkající se nemožnosti spáchání přestupku dne 23. 1. 2014 vypořádal a pak shrnul podstatné skutečnosti vyplývající z provedených důkazů. Odvolací důvody byly víceméně opakováním stanovisek, které žalobce uplatnil již v řízení před správním orgánem prvního stupně a které jím byly také řešeny; prvostupňové rozhodnutí se s těmito spornými otázkami řádně vypořádalo. Žalovaný neshledal, že by byly nově uplatňovány nějaké námitky, a proto pouze konstatoval potvrzení všech závěrů správního orgánu prvního stupně. V rozsudku ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130 (publikovaném pod č. 1350/2007 Sb. NSS) se například konstatuje, že *„je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.“* Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2010, č. j. 2 As 83/2009-239, není tento postup vyloučen i v odvolacím správním řízení.

Krajský soud vyhodnotil žalobou napadené rozhodnutí jako přezkoumatelné, a netrpí ani vnitřní rozporností či vadou, jež by způsobovala jeho nicotnost (nedostatek pravomoci správního orgánu vydat napadené rozhodnutí, absolutní nemožnost či trestnost plnění, absolutní nedostatek projevu vůle správního orgánu a jiné závažné vady). Z argumentace obsažené

v napadeném rozhodnutí je zřejmé, že nosné právní a skutkové otázky byly vypořádány. Ve správním řízení tvoří rozhodnutí obou stupňů jeden celek. Případné mezery v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně proto mohou zaplnit argumenty obsažené v rozhodnutí druhého stupně, což platí i naopak.

V dalších žalobních bodech napadá žalobce opět nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Krajský soud však posuzoval toliko zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť žalobce zpochybňoval skutkové a právní závěry žalovaného, popř. správního orgánu prvního stupně.

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. K.

Dle prvostupňového rozhodnutí rozhodujícími důkazy byly protokoly o výsledku svědků – policistů, podpisy žalobce na pokutovém bloku a žádosti o obnovu řízení a pokutový blok samotný, na němž je žalobce ztotožněn dle lustrace v centrálním registru osob. Ostatní důkazy – čestná prohlášení a protokoly o výsledku svědků J. Z. a J. M. byly vyhodnoceny jako účelové a lékařská zpráva Dr. P. B. a kniha jízd žalobce nepovažoval správní orgán prvního stupně za věrohodné.

Žalobce konkrétně namítal, že úřední záznamy policistů nebohou být samy o sobě důkazy a protokoly o výsledku svědků byly provedeny bez vědomé a přítomnosti žalobce. Dále uvedl, že se žalovaný nevypořádal s návrhy důkazů v odvolání.

Co se týče důkazu úředními záznamy, tak není pravdou, že je správní orgány vyhodnotily jako důkazy bez dalšího. K dokazování průběhu událostí popsaných v úředních záznamech v tomto případě byl proveden právě svědecký výslech osob - policistů, kteří úřední záznamy pořídili, nikoli tento záznam sám. Taktéž není pravdou, že by žalobce neměl možnost být účasten výsledku svědků nrap. V. G. a pprap. M. Ž., které se konaly dne 25. 11. 2015. Obou těchto výsledků byli přítomni jak žalobce, tak i jeho právní zástupkyně Mgr. K. T. Sám žalobce oběma svědkům pokládal dotazy a oba protokoly vlastnoručně podepsal (stejně tak jeho právní zástupkyně). K nevypořádání se s důkazy navrženými v odvolání krajský soud konstatuje toliko, že žalobce žádné konkrétní důkazy k odvolání nepředložil.

Dále žalobce namítal, že správní orgány nejsou kompetentní srovnávat podpisy a jediný relevantní závěr v této věci může učinit příslušný soudní znalec.

K tomu krajský soud uvádí, že i když je shoda či odlišnost podpisů zpravidla předmětem znaleckého zkoumání, nemusí k němu však dojít vždy, zejména pokud jsou oba podpisy do té míry podobné, že tuto podobnost dokáže zhodnotit i laik. I judikatura Nejvyššího správního soudu připouští, aby si o určité otázce v některých jednodušších případech učinil soud (možno vztáhnout i na správní orgány) úsudek sám, přestože jde o otázku v prvé řadě odbornou (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2015, č. j. 7 As 69/2014-50). Z podkladů ve správním spise je zřejmé, že podpis na pokutovém bloku je shodný s těmi, které žalobce učinil v žádostech o obnovu řízení ze dne 21. 4. 2015, 10. 11. 2015, v omluvě z ústního jednání ze dne 18. 11. 2015, v plné moci ze dne 18. 11. 2015, z protokolů o výsledku svědků J. Z., nrap. V. G. a prap. M. Ž. ze dne 25. 11. 2015 atd. Taktéž je ve správním spise založena řada listin s podpisem syna žalobce J. Z., např. čestné prohlášení ze dne 7. 4. 2015, omluva z ústního jednání ze dne 18. 11. 2015, doručenka o předvolání k ústnímu jednání. Markantní rozdíl mezi oběma podpisy je však patrný pouhým laickým okem na protokolu o výsledku svědka J. Z., kde jsou pod sebou jak podpis J. Z., tak i podpis žalobce.

V tomto bodě je třeba připomenout, že se v posuzovaném případě nejedná o ex offio vedené sankční řízení, ale o řízení o mimořádném opravném prostředku na žádost účastníka řízení, v němž břemeno tvrzení a břemeno důkazní leží primárně na straně tohoto účastníka. Správní orgány by se naopak jistě musely vypořádat s případným znaleckým posudkem předloženým účastníkem řízení, z něž by vyplývalo, že se v případě podpisu na pokutovém bloku jedná o mimořádně zdařilé falzum.

Na základě uvedeného tak ani krajský soud neshledal potřebu k provádění důkazu znaleckým posudkem, který by předmětné podpisy porovnal, neboť ve správním řízení bylo jednoznačně prokázáno, že podpis na pokutovém bloku je podpisem žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. K.

V žalobě dále žalobce rozporuje závěry správních orgánů, že nesrovnalosti v jeho výpovědi a výpovědi jeho syna ohledně způsobu zranění žalobce nejsou tak zásadní.

Krajský soud se zcela ztotožňuje se správními orgány a s jejich hodnocením těchto výpovědí.

Krajský soud poukazuje na skutečnosti, které jsou relevantní pro posouzení věci. Předně je nutno konstatovat, že v první žádosti o obnovu řízení ze dne 27. 1. 2015, o níž bylo pravomocně rozhodnuto rozhodnutím správního orgánu prvního stupně dne 2. 3. 2015, žalobce uvedl, že dne 23. 1. 2014 se nacházel na služební cestě v Rakousku a se svým vozidlem reg. zn. ve Zlíně toho dne vůbec nebyl. Zahraniční cestu zahájil v Malenovicích a návrat cesty byl do Javorníku. Při vystupování z auta v rakouském městě si zvrtil kotník a vyhledal lékaře. Hlavním účelem cesty bylo jednání s J. M. ve městě (čestné prohlášení J. M. o konané schůzce dne 23. 1. 2014 v 17:00 hod). V nové žádosti o obnovu řízení pak tvrdí, že se přestupku dopustil jeho syn J. Z. (čestné prohlášení J. Z. o spáchání daného přestupku). K žádosti přiložil žalobce doplnění čestného prohlášení J. M. o tom, že žalobce odvezl na odpočívadlo v Pišťanech, odkud ho měla vyzvednout manželka a že žalobce svého spolujezdce – syna poslal samotného do Zlína. Při ústním jednání J. Z. vypověděl, že s otcem vyjeli z obce Bohuslavice u Zlína. V Rakousku na odpočívadle se žalobce stalo zranění při cestě na toaletu, a proto musel řídit vozidlo on. Po příjezdu do podniku Battenfeld mu žalobce sdělil, aby jel s jeho vozidlem domů. Ve Zlíně jej potom stavěla hlídka policie. V žalobě pak žalobce upozorňuje, že v odvolání ze dne 7. 6. 2016 nesrovnalosti řádně vysvětlil. Předně, že nikdy netvrdil, že by se ve Zlíně jeho služební vozidlo nenacházelo, ale že on s tímto vozidlem ve Zlíně nebyl, což neodporuje tvrzení, že ve Zlíně s tímto vozidlem byl někdo jiný.

Na základě uvedeného krajský soud nemá pochyb, že druhá žádost žalobce o obnovu řízení byla ryze účelová a tvrzení stran spáchání přestupku synem žalobce se nezakládají na pravdě. V první žádosti jednoznačně žalobce uvedl, že se svým služebním vozidlem ve Zlíně vůbec nebyl, neboť cestu zahájil v Malenovicích a ukončil v Javorníku. Žalobce ani nezmiňuje, že by se dopravoval jiným než svým služebním vozidlem. Navíc pokud by se se služebním vozidlem někdo jiný ve Zlíně nacházel, jistě by to uvedl již v první žádosti. Stejně tak by svědek J. M. v čestném prohlášení ze dne 28. 1. 2015 uvedl, že to byl on, kdo ze schůzky žalobce odvezl a nepoužil by formulaci že *„po krátkém jednání ze zdravotních důvodů musel odcestovat domů“*. Stejně tak jsou rozpory v tvrzení žalobce a jeho syna stran zranění způsobená při cestě.

Žádný z uvedených důkazů provedených ve správním řízení jednotlivě ani jejich souhrn tak přesvědčivě nevyvracejí možnost, že žalobce se v době spáchání přestupku nacházel na místě jeho spáchání ve Zlíně. Proti těmto dokladům a tvrzením pak stojí důkazy shromážděné správními orgány. Jde jednak o výpovědi obou zasahujících policistů a úřední záznamy sepsané v reakci na podaný podnět k obnově řízení, které možnost záměny žalobce s jinou osobou vyloučily. Za těchto okolností nezbývá krajskému soudu než konstatovat, že žalobci se nepodařilo otřást závěrem o tom, že podmínky blokového řízení byly v jeho případě naplněny a důvod k obnově řízení a zrušení rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení nebyl dán.

Co se týče poslední námitky žalobce stran nesrozumitelnosti napadeného rozhodnutí co do části, kde žalovaný poukazoval na možnost řešení věci v trestním řízení, pokud by bylo v rámci trestního řízení prokázáno, že se syn žalobce dopustil přečinu poškození cizích práv podle § 181 trestního zákoníku. Krajský soud na tomto konstatování žalovaným nespatřuje nic nesrozumitelného, neboť pokud by se v trestním řízení dokázalo, že se

tohoto trestného činu skutečně dopustil syn žalobce, bylo by to adekvátním důvodem pro obnovu řízení dle § 100 odst. 4 správního řádu.

Pouze pro doplnění, že je takový postup běžný, poukazuje krajský soud například na rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 24. 4. 2015, č. j. 72 A 15/2014-27, kdy v řízení o přestupku žalobce tvrdil, že v době spáchání přestupku vozidlo řídil jeho otec, který použil jeho doklady, na což žalovaný reagoval tak, i když sám nepochyboval o účelovosti tvrzení žalobce, že postoupil toto tvrzení žalobce orgánům činným v trestním řízení, aby věc prověřili s tím, že je nutno se zaměřit na žalobcem označený skutek otce žalobce, zda se tento neshoduje se skutkovou podstatou přečinu poškození cizích práv podle § 181 trestního zákoníku.

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 18. dubna 2018

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně